

odst. § 56 vol. ř. předepsané, což se však v případě, jenž je předmětem sporu, nestalo, kdežto byla-li řečená lhůta překročena, slušelo po náhledu stížnosti zrušiti i celé řízení přípravné.

Tomuto výkladu zákona nemohl nejvyšší správní soud přisvědčiti. Lhůta stanovená v posledním odstavci § 56 řádu vol. není lhůta propadná, a nedodržení lhůty té není stíháno následky, jež snaží se stížnost ze zákona vyvoditi. Neboť zákon, ustanoviv tuto lhůtu, uložil sice příslušnému úřadu za povinnost, aby ve lhůtě této o námitkách proti volbě rozhodl, avšak neustanoviv následky pro případ, že by úřad o námitkách v této lhůtě nerozhodl, dal pouze na jevo, že co jest nad tuto lhůtu, pokládá za zbytečný průtah, za který jest příslušný úřad služebně zodpověden a který právě tímto určením lhůty má býti zamezen. Má tedy řečené ustanovení zákonné povahu pouhého předpisu pořádkového, a překročil-li úřad o námitkách rozhodující, nedbaje předpisu tohoto, zákonnou lhůtu, zákon mu nejen nebrání, aby i po uplynutí lhůty volby zrušil, nýbrž jej také nenutí, aby, zrušuje volbu, zrušil i celé řízení přípravné.

Jeví se tudíž stížnost bezdůvodnou a byla proto zamítnuta.

Č. 360.

Zabírání bytů: * Vydala-li II. instance rozhodnutí, kterým se zabírají místnosti, na něž se nevztahuje zabírací nález stolice prvé, jest rozhodnutí to pro nepřislusnost odvolací stolice zrušiti.

(Nález ze dne 19. března 1920 č. 1741.)

Věc: Karel Sgall v Hlinsku (adv. Dr. Strauss z Chrudimi) proti okresní politické správě v Chrudimi o zabrání bytu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Městský úřad v Hlinsku zabral rozhodnutím z 28. října 1919 čís. 33 dle § 6 nařízení z 22. ledna 1919 čís. 38 sb. z. a n. veškeré místnosti v domě stěžovatelově čís. 614 se nalézající, »pokud dle shora citovaného nařízení obcí zabrány býti mohou, a sice 2 místnosti v přízemí«.

Předkládaje odpor stěžovatelem proti tomuto rozhodnutí podaný, sdělil tento úřad okresní správě politické v Chrudimi, že dle jeho náhledu jest odpor ten bezdůvodný, »poněvadž 3 osoby mají celý dům a dala by se při dobré vůli věc upravit, poněvadž bytový úřad spokojil by se v přízemí s kuchyní a 1 místností a v cestě smírného vyřízení i pouze s kuchyní a spižírnu«.

Okresní správa politická vydala pak rozhodnutí následujícího znění: »Výměrem městského úřadu v Hlinsku ze dne 28. října 1919 č. 33 zabrány byly Vám ve Vašem domě čp. 614 v Hlinsku 2 místnosti v přízemí. Z tohoto výměru podal Jste odvolání. Okresní správa politická v Chrudimi v uvážení té okolnosti, že co obchodník ručním vyšíváním, ač doma švadlen nezaměstnáváte, máte nárok na ponechání Vám potřebných místností, uznává 2 místnosti v přízemí do dvora ležící, a to kuchyni a spiž

za místnosti ve smyslu nařízení z 22. ledna 1919 čís. 38 sb. z. a n. pro Vás přebytečné a proto potvrzuje v odpor vzatý výměr městského úřadu v Hlinsku a zamítá Vaše odvolání co zákonem nedoložené.»

O stížnosti vytýkající naříkanému rozhodnutí nezákonnost a provedení řízení vadnost uvažil nejvyšší správní soud takto:

Jak ze spisů a zvláště z porovnání nálezů obou správních stolic vysvítá, zabral městský úřad v Hlinsku v domě stěžovatelově 2 místnosti v přízemí do ulice, kterých užívá stěžovatel jako místností obchodních; žalovaný úřad ponechal sice tyto místnosti obecním úřadem zabrané stěžovateli jako potřebné pro jeho povolání, uznal však zároveň 2 jiné místnosti do dvora ležící, označené v situačním náčrtu jako spíž a kuchyně za místnosti pro stěžovatele přespočetné a potvrdil zabírací nález v odpor vzatý.

Tím porušil žalovaný úřad svou kompetenci nařízením z 22. ledna 1919 č. 38 sb. z. a n. mu přikázanou, neboť okresní správa politická jest dle § 24 tohoto nařízení oprávněna v řízení odvolacím rozhodovati jen v mezích podaného odporu jako instance druhá. Mohl tedy žalovaný úřad, shledal-li námitky stěžovatelovy důvodnými, toliko celý zabírací nález v odpor vzatý zrušiti a bylo by pak věci obce, aby po provedeném novém řízení v I. instanci vzala v úvahu, zdali by nebylo přípustno zabrání některých jiných místností v domě stěžovatelově se nalézajících. Vydal-li však žalovaný úřad na místě městského úřadu sám ve věci nový zabírací nález, třeba jej označil jako rozhodnutí o odporu stěžovatelově, jest nález tento rozhodnutím instance první, tedy nálezem úřadu nepřislušného a slušelo jej již z tohoto důvodu dle § 7 zákona o správním soudě jako zmatečný a zákonu se přičící zrušiti.

Nejvyšší správní soud nemusil se proto zabývati již dalšími námitkami stížnosti, k tomu se odnášejícími, že zabrané místnosti jsou součástí bytu stěžovatelova a že nejsou vzhledem k počtu členů jeho rodiny, pak jeho povolání místnostmi přespočetnými po rozumu § 3 citovaného nařízení.

Č. 361.

Zabírání bytů: Pro výrok o zabrání místností jest rozhodný jedině stav jejich bezprostředně v době zabrání.

(Nález ze dne 19. března 1920 č. 2005.)

Prejudikatura: nález ze dne 28. června 1919 č. 3286, sbírky č. 150.

Věc: Theodor a Amalie Schmidtovi na Král. Vinohradech (adv. Dr. Katz z Prahy) a Karel Janecký na Král. Vinohradech (adv. Dr. Taussig z Prahy) proti společnému bytovému úřadu v Praze stran zabrání místností restauračních.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: Naříkaným rozhodnutím zabral společný bytový úřad v Praze dle usnesení senátu ze dne 18. listopadu 1919 na základě § 6